

ה', שהם סוד חג"ת דז"א. **זֶה תְּנִינָא, אֲדָנִי אֲדָנִי אֲדָנִי. הָאִינוּן**

תְּרִיסַר חִיוּן וסוד ז"ה השני שבפסוק, הוא סוד י"ב אותיות של ג' שמות אדנ"י, שהם

סוד י"ב פני החיות של אריה שור נשר דמרכבה, והם סוד ג' גבורות שנמתקו ביסוד דז"א

ונמשכו למלכות (ע"ח שכ"ה ב'), **הָאֶתְמַר בְּהוֹן**, (יחזקאל א) **וּפְנֵי אַרְיָה**

אֶל הַיְמִין לְאַרְבַּעַתָּן, וּפְנֵי שׁוֹר מִהַשְּׂמַאל לְאַרְבַּעַתָּן,

וּפְנֵי נֶשֶׁר לְאַרְבַּעַתָּן. וְאֶתְמַר עֲלֵיהֶן, (שם) אַרְבַּעַת פָּנִים

לְאַחַת (לָהֶם) ובהם נאמר פני אריה וגו', דהיינו שלכל חיה יש ד' פנים מאחר שהיא

כלולה מכולם, ובג' חיות אריה שור נשר יש י"ב פנים, [קנא] כי זהו מש"כ 'ארבעה פנים

לאחת' [קנב]. **וְהָאִי אִיהוּ, (ישעיה ו) וְקָרָא זֶה אֶל זֶה וְאָמַר,**

אור הרשב"י

אצלי איך קרא הכתוב חיה לאדם דכתיב (א,

ה) ומתוכה דמות ארבע חיות. אלא נלע"ד

שד' חיות הם ד' אריה וד' שור וד' נשר, ולכן

ארי"ה שו"ר נש"ר גי' אלף ומאתים וע"ב,

והוא ארבע"ע בהמנות הא' לאלף. והן הן הי"ב

חיוון הנזכר במאמרנו שהן בסוד ג' פעמים

אדנ"י. ולפי שהן נמשכות מן המלכות

שממנה בחינת החיצוניות בסוד בהמ"ה לכן

נקרא חיה כמ"ש רז"ל חיה בכלל בהמה,

שהוא כ"ג מילוי המילוי דב"ן העולה חיה.

[קנב] וביאור הדבר הוא שלכל חיה יש ד'

פנים, פני אריה בימין פני שור בשמאל פני

נשר במזרח פני אדם במערב, והם ניכרים

מצד סדר עמידתם, כי מיכאל הוא פני אריה

מאחר שהוא עומד בימין ולכן הפנים הנראות

בו מצד ימין הוא פני אריה, וגבריאל הוא פני

[קנא] והקשה הרמ"ז דלפי זה אינם אלא ג'

חיות ומאן איהו הנקרא אדם. ונלע"ד שה"ס

הדעת שלה הקרוב ליסוד זעיר ומקבל הארת

שם מ"ה. וכן מוכח מזוהר חדש דף נ"ג

שמכונן ג' אלו החיות לימין ולשמאל ואמצע,

ואחר כך אמר רז"ל, אדם סטא לעילא ושריא

דיוקנא דאנפין עד ואתלבש בכלהו ואחזי

דיוקניה בהו הה"ד (יחזקאל א, י) ודמות

פניהם פני אדם וגו'. שלפי הפשט נראה שכל

הנ' צורות אדם להם, אלא דשל הימין הם

כפני בני אדם הדומים לאריה וכו' וכמו

שכתוב גם כן פרשת במדבר קי"ח ב'. וגם

בתיקונים דף י"ד א' מצייר ג' החיות כנזכר.

ואחר כך אמר, מלכא דכלהו חיון דא אדם

דאיהו יו"ד ה"א וא"ו ה"א בחושבן חד.

ובדרכי זה יתיישב מה שהיה תמיד קשה

הלימוד היומני

לְקַבֵּל עֶשְׂרִים וְאַרְבַּע סְפָרֵי תוֹרָה וּמִשּׁוּם כֵּךְ נֵאמַר 'זְקָרָא זֶה אַל זֶה
 וְאִמְר', דְּהֵיִינוּ שְׁמִנִין ז'ה שֶׁל י"ב אוֹתוֹת ג' שְׁמוֹת הוּי"ה, וּמִנִין ז'ה שֶׁל י"ב אוֹתוֹת ג' שְׁמוֹת
 אֲדִנִי, הוּא סוּד כ"ד בְּחִינּוֹת שֶׁל כ"ד סְפָרֵי תנ"ך. וְהֵאֵי אֵיהוּ זֶה הַשְּׁלַחַן
 אֲשֶׁר לְפָנַי יְהוָה וּב' פַּעֲמִים בְּחִינּוֹת ז'ה נִרְמְזִים בְּמִש"כ 'זֶה הַשְּׁלַחַן, דְּהֵיִינוּ שְׁפַעַם
 אַחַת כְּתוּב זֶה בְּפִירוּשׁ, וּפַעַם שְׁנִיָּה הוּא נִרְמָז בְּר"ת ז'ה ה'שְׁלַחַן, וְהוּא סוּד הַתְּכַלְלוֹת הַחֹז"ג
 בִּיחּוּד זו"ן (הֶרְמ"ז). מֵאֲנִין דְּפִתּוּרָא דְּמִלְפָּא, אֵינּוּן מֵאֲרֵי
 מִתְּנִיתִין, מֵאֲרֵי צְלוֹתִין, דְּתִקְיִנוּ לֹזֵן לְקַבֵּל קְרָבָנִין וּלְבֹן
 סוּד כְּלֵי שׁוֹלְחַן הַמֶּלֶךְ, הֵם בְּעֵלֵי הַמִּשְׁנָה וּבְעֵלֵי הַתְּפִילָּה שְׁתוּרְתָם וְעוּבֹדְתָם הֵם כְּנֹגֵד
 הַקְּרַבְנוֹת, בְּסוּד 'וּנְשַׁלְמָה פְּרִים שְׁפִתֵינוּ' [קִנְג].

אור הרשב"י

הערב – שהרי תמיד של בין הערבים קרב והולך עד הערב; רבי יהודה אומר: עד פלג המנחה, שהרי תמיד של בין הערבים קרב והולך עד פלג המנחה. ומפני מה אמרו תפלת הערב אין לה קבע – שהרי אברים ופדרים שלא נתעכלו מבערב קרבים והולכים כל הלילה; ומפני מה אמרו של מוספין כל היום – שהרי קרבן של מוספין קרב כל היום; רבי יהודה אומר: עד שבע שעות, שהרי קרבן מוסף קרב והולך עד שבע שעות. ואיזו היא מנחה גדולה – משש שעות ומחצה ולמעלה; ואיזו היא מנחה קטנה – מתשע שעות ומחצה ולמעלה.

שור מאחר שהוא עומד בשמאל והפנים הנראות בו מצד שמאל הוא פני שור, וכן על זה הדרך באוריאל ורפאל (רמ"ק בפרשת במדבר).

[קִנְג] כדאיתא בברכות דף כו עמוד ב' איתמר, רבי יוסי ברבי חנינא אמר: תפלות אבות תקנום; רבי יהושע בן לוי אמר: תפלות כנגד תמידין תקנום וכו'. ותניא כוותיה דרבי יהושע בן לוי: מפני מה אמרו תפלת השחר עד הצות – שהרי תמיד של שחר קרב והולך עד הצות; ורבי יהודה אומר: עד ארבע שעות, שהרי תמיד של שחר קרב והולך עד ארבע שעות. ומפני מה אמרו תפלת המנחה עד

הנהגות טובות ויפות בהסבת השולחן

פֶּתַח וְאָמַר, (שמות כה) וְעֲשִׂיתָ שְׁלַחַן עֲצֵי שִׁטִּים וְגו' ואז פתח

הרעיא מהימנא בסוד השלחן דמלכות, ואמר לבאר את מש"כ 'ועשית שלחן עצי

שיטים'. **תָּא חֲזִי, מְנַהֲגִין טָבִין וְשֹׁפְרִין הֶוּוּ נְהִי מְאִרִי**

דְּסְעוּדָתָא דְּמִלְכָּא, לְאַחֲזָא דְּאִינוּן מְבַנֵי פְתוּרָא

דְּמִלְכָּא בא וראה כי הגה מנהגים טובים ויפים היו נוהגים בעלי סעודת המלך, והוא

בכדי להראות שהם מבני סוד ייחוד שלחן המלך. **חָד רַבְרָבָא מְבַנֵי**

סְעוּדָתָא, נְטִיל יְדוּי והנה מנהג אחד הוא, שהגדול שבבני הסעודה היה נוטל

את ידיו בתחילה בסוד החסד הדוחה את הקלי'. **בְּזִמְנָא דִּייעֵלוּן לְסְעוּדָתָא**

לְהַסֵּב, גְּדוּל מִסֵּב בְּרֵאשׁ, תְּנִינָא תַחֲתִיה, וְתִלִּיתָא

תַּחֲתִית תְּנִינָא וכן בזמן שהם היו נכנסים לסעודה להסב, גדול היא מסב בראש

והשני שבהם שתחתיו והשלישי שבהם תחתיו, [קנד] והוא סוד המשכת החב"ד למלכות.

אור הרשב"י

ובדרך כללות סדרו של עולם, בסוד חג"ת, שת"ת הוא הגדול שמתעלה עד הדעת יושב אהלים הכולל הו"ג ובכללות ג' ידות, כי יד הרמה כמשמעה, וגם שכוללות כונת לח"ם ה"ם ג' הויות בסוד ג' האבות. אבל בכאן בשל מצוה שהיא מלכות, היו מכוונים בעצם להשפיע במלכות. ולכך היו יושבים בבחינת חב"ד הידה זה למטה מזה, שידוע שדעת שלה הוא בגופא כנודע. ואלין אתקריאו תלת מטות, דייקא שהיו בבחינת נוק' שה"ם המטה. ואמר לקבל תלת אבהן, משום

[קנד] הנה ברכות דף מו עמוד ב' איתא אמר ליה ריש גלותא לרב ששת: אף על גב דרבנן קשישי אתון, פרסאי בצרכי סעודה בקיאי מינייכו, בזמן שהן שתי מטות – גדול מסב בראש ושני לו למעלה הימנן, ובזמן שהם שלש – גדול מסב באמצע, שני לו למעלה הימנן, שלישי לו למטה הימנן.

וביאר הרמ"ז גדול מיסב בראש וכו', ואם תאמר שזה נגד הגמרא דבפרק שלשה שאכלו (מו, ב) אמרינן גדול מיסב באמצע וכו', י"ל דהתם איירי בסתם כללות סעודות,

הלימוד היומני

וְאֵלֵינוּ אֶתְקַרְיָאוּ ג' מִטּוֹת, לָקַבְל תְּלַת אַבְהָן, וְלָקַבְל (דף ע"ב ע"א) כְּהַנִּים לְוִיִּם וְיִשְׂרָאֵלִים ואלו החב"ד נקראים ג' מיטות, שהם כנגד

האבות החתומים בחג"ת, שהם כנגד כהנים לויים וישראלים שבנה"י שבוה נמשך השפע למלכות. מִכָּאן וְאֵילָךְ, לִית לֹזֶן סֵדֶר, אֶלָּא כָּל הַקּוֹדֵם זֹכֵה ומשם ואילך אין סדר למטב אחריהם, אלא כל הקודם זוכה.

בעל הבית בוצע והאורח מברך לבעל הבית
תְּנִינָא, בְּעַל הַבֵּית בּוֹצֵעַ, כְּדֵי שִׁיבְצַע בְּעֵין יָפָה.
 וּמִשְׁלִים בְּרַכְתָּא, וְלִבְתָּר בּוֹצֵעַ והמנהג השני הוא

שבעל הבית בוצע בכדי שהוא יבצע בעין יפה, [קנה] דהיינו שלאחר שהוא משלים את ברכת המוציא לאחר מכן הוא בוצע. וְאוֹקְמוּהָ רַבָּנֵן דְּמַתְּנִיתִין, דְּאִין הַמְּסוּבִין רְשָׁאִין לְטַעוֹם, עַד שְׂיִטְעוֹם הַמְּבַרֵּךְ. וְלִית הַבּוֹצֵעַ רְשָׁאִי לְטַעוֹם, עַד שְׂיִכְלָה אִמֵּן מִפִּי הַמְּסוּבִין ובוה

אור הרשב"י

הבית בוצע ואורח מברך, בעל הבית בוצע - כדי שיבצע בעין יפה, ואורח מברך - כדי שיברך בעל הבית. מאי מברך - יהי רצון שלא יבוש בעל הבית בעולם הזה ולא יכלם לעולם הבא; ורבי מוסיף בה דברים: ויצלח מאד בכל נכסיו, ויהיו נכסיו ונכסיו מוצלחים וקרובים לעיר, ואל ישלוט שטן לא במעשי ידיו ולא במעשי ידיו, ואל יודקר לא לפניו ולא לפנינו שום דבר הרהור תטא ועבירה ועון מעתה ועד עולם.

דקשיא ליה דאנן קיימא לן דלית בה אלא נהירו דתרין מוחין וכמ"ש בסעודת פורים, ואם כן למה לא אמר שהיו מכוונים להמשיך לחב"ד דידה השפע מו"ק דזעיר שהם בני הקיום הג"ת תלת אבהן, וכהנים לויים וישראלים, סוד נה"י שהרי ו"ק מקננן ביצירה. מכאן ואילך וכו', שהשאר הם בסוד תחתונות המלכות שאין לזה יתרון מחברתה רק הקדימה, ולזה כל הקודם זכה.

[קנה] כדאיתא בברכות דף מו עמוד א' אמר רבי יוחנן משום רבי שמעון בן יוחי: בעל